

Gribas būt par Ancānu

Romualds Ancāns fantazē par darbu, vingro un puņķošanos aptur trijās dienās

Aktieris Romualds Ancāns par lomu filmā Rūdolfā mantojums saka — tā ir īsta lauku veča loma. Viņš sevi pieķēris uz lietām dzīvē skatāmiem ar Rūdolfā skatienu. Par agrākajām lomām nosaka — Romka, tu nu gan bijī jauns!

Kas atstāj sliktu iespaidu uz veselību?

Sajūta, ka esi izdarījis to, ko māte, tēvs un Dievs liedz darīt. Tādēļ ir jāieklausās dieviņā. Lai arī man nekad nesanāk tā, kā gribas, tomēr cenšos tīšu prātu citiem pāri nedarīt. Vēl ir jāprot piedot. Nepiedodot kaitē tikai sev. Citiem no tā sliktāk nekļūst, bet pats sevi grauz, dzīvo atreibības vēlmē un apvainojumos.

Vēl palūdzu piedošanu arī sirsniņai, mugurai. Ar sirsniņu jārunā maigāk, ar muguru — bargāk. Bet ar to vien vairs nepietiek, esmu spiests vingrot, pakarāties pie stieņa, citādi grūti staigāt — sāp. Par to vajadzēja domāt jaunībā, kad bija spēks, — smagumus nepareizi cilāju —, bet toreiz prātu izmantoju maz. Piedošanu palūdzu arī par smēķēšanu. Sirds grib pumpēt tīras, nevis ar nikotīnu vai grādīgu dziru piesātinātas asinis. Lai gan, nedaudz iedzerot, nav nekādas vainas arī dzirai. Senie ļaudis teica — ar mēru, bet tas mērs kāds nu kuru reizi pie rokas gadās. Muguru domās samīļoju.

Vai smēķēšanu esat mēģinājis atmet?

Biju atmetis uz gadu pirms došanās armijā. Pīpēt sāku agri, pirmo dūmu plaušās ievilku 10 gadu vecumā. Toreiz apreibu, zāle sāka virmot, bet tas ātri pārgāja. Protams, zināju, ka tas nav labi, tomēr es, kā jebkurš cits cilvēks, dzīvē meklēju attaisnojumu. Veselība lielā mērā atkarīga no gēniem, iedzimtības. Cits nopīpē visu mūžu, pie daktera neaiziet un nemaz nezina, ka ir kāda kaite iemetusies. Pamēģini aiziet pie dakteriem, atradīs tik daudz vainu, ka kļūsi slims no domām vien. Reizēm gan pie daktera jāiet.

Saka — cilvēki, kuri daudz strādā, maz slimo. Ko jūs par to domājat?

Protams, dzīvība ir kustībā, tā veicina asinsriti, stiprina sirdi. Pēdējā laikā stipri slinkoju staigāšanā, sēžu auto krēslā. Par veselību nesūdzos, man ir bērniņas rūdījums. Ziemā pa āru skraidīju basām kājām. Izskrēju sniegā, ieskrēju, tad sildīju kājas uz krāsniņas. Tagad tā vairs neskraidu, bet, ja apaukstējos, tūlīt ar aukstu ūdeni skaloju degunu. Puņķošanos apturu trijās dienās. Deguna skalošana ir nepatīkama, jo degunā ir iekaisums, ūdens kairina ādu, bet var pielikt sodu vai kumelīšu tēju, tas ūdeni mīkstina. Lai neslimotu, liela nozīme ir uzturam. Cik ilgi var, ēdu to, ko vasara piedāvā. Jāatceras, ka cilvēka ķermenis ir vislabākais dietologs. Jāēd tas, ko gribas. Es dažreiz pārēdos, dažreiz nedaēdos.

Vai lasāt kritiku par sevi?

Tā var sabojāt garastāvokli, var arī pacelt, bet, lai neriskētu, nelasu. Ja kāds paziņa, izlasījis rakstu, pavēsta — tur par tevi baigi labi uzrakstīts —, saku: parādi man to avīzi! Ja kāds saka — rakstā esi dabūjis pa mizu —, atbildu: tas mani neinteresē. Sevi lieki nestresinu arī par politiku, avīzes nelasu. Neskatos arī Dombura raidījumus.

Ar kādām maskām staigājat ikdienā?

Rupji teikšu — no vienas puses, esmu aktieris, kurš nemaz negrib izrādīt, ka ir aktieris, no otras — gribas, lai, izlasot manu uzvārdu, cilvēkiem nebūtu šaubu, kas ir Ancāns. Ir daudz personu, kuras ir radījušas savu uzvārdu, piemēram, Artmane.

Reiz biju lepns. Tieši pirms Jāņiem, kad tradicionāli rāda Limuzīnu Jāņu nakts krāsā, man garām gāja pamatskolas skolēnu bariņš. Tiklīdz biju viņiem garām, tā aiz muguras ļoti zemā balsī atskanēja Māt, atkal logā... Kolīdz pagriezos, visi ķiķinādami pamuka vārtrūmē. Tas bija ļoti patīkami, ka tik jauni cilvēki pazīst cilvēku, kuram matos sasniedzis sniegs. Filmā taču biju vēl jauns, melniem matiem un ūsām.

Veselīgai dzīvei svarīgi ir darbu neņemt mājās. Kā tas izdodas jums — aktierim?

Es tā nevaru. Mājās, protams, nemēģinu epizodes, bet fantazēju. Cenšos atrast tās vienīgās, pareizās izjūtas. Spēlē svarīgs ir partneris. Partnerī, nevis tēlā vienmēr cenšos atrast uzticību. Darbs nesniedz gandarījumu, ja redzu, ka partneris, pat ja ļoti labi spēlē, neatveras man.